

man derfor skal vente. Det er jo rart at have disse Kommissioner og lignende Apparater, bag hvilke baade Regering og Rigsdag kunne krybe i Skjul, naar det gælder om at imødekomme berettigede Fordringer fra Funktionærernes Side. Men, som sagt, disse Folk forstaa ikke et Kvadder af alt det, der i saa Henseende tales om herinde paa Rigsdagen, og det er i og for sig meget naturligt, naar de i Øjeblikket kæmpe en haard Kamp for Tilværelsen og have vanskeligt ved at faa deres faa Penge til at slaa til. De kunne derfor ikke begribe, at de skulle nøjes med en Kommission, som en Gang i Fremtiden skal komme til et Resultat, hvorved disse Menneskers daarlige Vilkaar maaske alligevel ikke blive forbedrede.

Den højtærede Finansminister rettede mange Angreb paa vore Forslag, og han udtalte blandt andet, at det vilde være aldeles galt uden Undersøgelse af, hvorvidt den enkelte udførte et Arbejde, der svarede til den Løn, han fik, at give det Dyrtidstillæg, vi have foreslaaet. Det er i Regelen ikke Folk, der have en Løn mellem 1,500 og 2,000 Kr., som ikke have „tilstrækkeligt“ Arbejde. Det er vist noget, vi alle maa erkende, at netop overfor de lavest lønnede Funktionærer skal Administrationen nok sørge for det mest mulige Arbejde, og der vil for disse Funktionærers Vedkommende, hvem vi foreslaa at yde Dyrtidstillæg, neppe være Grund til nogen som helst Undersøgelse af, hvorvidt de, selv om de her skulde faa nogen Lønforhøjelse, udførte et tilstrækkelig stort Arbejde i Forhold dertil. Nej, det er i Regelen ikke disse lavere Funktionærer, hvis Arbejdsydelse man behøver at undersøge. Saa skal man højere op.

Jeg vil i saa Henseende erindre den højtærede Finansminister om, at det viste sig, da vi havde Lønningsloven for Centraladministrationens Embedsmænd til Forhandling, at der var god Grund til at anstille en endog meget smaalig Undersøgelse. Det viste sig, at der var et saadant Misforhold mellem Løn og Arbejde, at der den Gang kunde være god Grund for den højtærede Minister til at tale om Undersøgelse. Det er højere oppe, i Ministerialbygningen, i Kancelliet, paa de højeste Trin, at der kan være Grund til at tale om Forholdet mellem Arbejdsydelse og Løn, men sandelig ikke, naar der er Tale om Lønninger paa mellem 1,500 og 2,000 Kr. Derfor have vi heller ikke tænkt os, at der skulde nogen speciel Undersøgelse til.

Med Hensyn til Rækkevidden af Forslaget har vor ærede Ordfører allerede nævnt en Del Tal og nogle Sandsynlighedsberegninger over, hvor mange Personer der her kunde være Tale om, og jeg skal villigt erkende, at vi komme op paa store Summer. Men naar den højtærede Finansminister mente, at der ved dette Par Streger kunde være Tale om at losse et Par Millioner Kroner ud af Statskassen, siger jeg: Ja, vel, selv om der saa var Tale om 2 Mill. Kr., vare de Penge givne meget bedre ud end mange af dem, vi give ud her. Jeg mener nemlig, at naar det maa erkendes, at de paagældende Funktionærer lide Nød, fordi deres Løn er utilstrækkelig i disse dyre Tider, kan der ikke være Tale om at spørge om, hvor vidt vi have Raad til at ophæve denne Nødtilstand blandt Funktionærerne. Det skulle vi have Raad til, og det have vi ogsaa Raad til. Vi have Raad til saa meget andet. Vi have Raad til at give mange Penge ud til militære Udgifter, vi have ogsaa i denne Samling set, hvorledes de militære Budgetter ere stegne, og vi give mange Penge ud til Tiendeaflysning osv., paa Omraader, hvor der ikke er nogen Trang, og hvor Kravene godt kunde nedsættes betydeligt. Men her er et Krav, som ikke kan nedsættes, og her mener jeg, vi maa og skulle have Raad til at betale, selv om det skulde andrage et Par Millioner Kroner.

Det er en Kendsgerning, at Lovgivningsmagten behandler Statens laveste Funktionærer ilde, særlig i Tider som dem, vi i Øjeblikket leve i, og naar den højtærede Minister taler om, hvorledes der, saa snart vi ere færdige med den ene Lønningslov, kommer Krav om Dyrtidstillæg, som ville berøre dem, der omhandles af denne Lov, osv. i en evig Rundgang, saa at man aldrig bliver færdig, siger jeg: Det er rigtigt, vi blive aldrig færdige med at forlange bedre Løn for de lavere Funktionærer, saa længe Regeringen og Rigsdagen behandle dem som hidtil. Der bliver aldrig Ro i dette Spørgsmaal, før vi naa videre frem, før vi yde netop Statens lavest stillede og daarligst lønnede Funktionærer en bedre Løn. Dem, der særlig trænge, ere vi særlig forpligtede til at have Opmærksomheden henvendt paa. Det have vi fra Socialdemokratets Side haft, da vi stillede vore Ændringsforslag, og jeg gentager: Der bliver ikke Ro i denne Sag, før disse retfærdige Krav blive gennemførte.